

NYHETSBRV 3:2018

(Publicerat 2018-12-21)

I. En betraktelse inför julen

Det har varit en synnerligen intensiv höst för min del. Och det är kort och gott underbart. Jag är ju inte direkt en yngling längre – fyllda 72 som jag är. Men jag känner en obändig livsglädje och lust att bidra. Tanken på ett tillbakadraget pensionärliv skänker mig däremot ingen glädje. Jag förstår ju att i den här åldern kan kroppen plötsligt få för sig att svika på olika sätt – min far dog t.ex. när han var 73 – så jag ställer inga sturska krav på livet att det måste bjuda mig på hälsa och gedigna krafter så att jag kan fortsätta länge att göra det jag tycker om och finner viktigt. Jag nöjer mig med mitt hjärtas djupa tacksamhet för varje dag som jag kan försöka göra mig själv rättvisa i denna vår så djupt problematiska och samtidigt så löftesrika tid.

Ett långt liv har emellertid inget värde i sig. Det gäller att vara levande, annars blir det hela stelt och sterilt. En upprepning av det kända med en gnagande, och livskraften sakta men säkert försvagande, mer eller mindre väl förträngd rädsla för att det hela går mot sitt obönhörliga slut. En livsutveckling som enligt min känsla är alldeles för vanlig i vår tid.

Vi är ju så moderna, och verkar inte förstå att den stimulering av intellektet som fokuserats och fortsatt fokuseras under den moderna epoken serveras oss med en livsfilosofi som kväver och på sikt nästan dödar vårt levande inre. En process som nu har gått så långt att vi börjat vurma för robotar så till den grad att åtminstone jag får intrycket att allt fler tror att skillnaderna mellan oss människor och robotarna bara är att vi människor är robotar av kött. Något som obestriddligen gör reservdelsproblematiken komplicerad, så därför spinns drömmar om att det kanske skulle kunna gå att vinna evigt liv för oss människor om vi kunde åstadkomma något slags legering mellan våra kroppar och lämpliga produkter framsprungna ur den informationsteknologiska utvecklingen.

Jag avslöjar säkert ingen stor hemlighet om jag kungör att jag inte hyser någon längtan efter att få "evigt liv" genom att ladda upp mitt medvetande på Dropbox eller någon annan molntjänst utvecklad speciellt för ändamålet. Hela idén är för mig som ett ångestskri i natten upphävt av någon som inte kan uthärda insikten om sin egen kroppsliga dödlighet eftersom hen också tror att medvetandet genereras av kroppen. En tro som för mig är ett tecken på att upplevelsen av den egna levande kärnan urlakats av, eller belamrats med, tidens favoritillusioner i så hög utsträckning att den inte längre ter sig fullt trovärdig och övertygande.

Vår egen upplevelse av oss själva som levande och vad detta fullt ut innebär har alltså försvagats så till den grad att många tycker att det verkar trovärdigt att människan är ett tillfälligt irrbloss i det oändliga menings- och syftesbefriade kosmos. Men att vi möjligen kan göra motstånd mot denna tro med vår teknologi.

Det låter förstås sentimentalt, men mitt hjärta blöder när jag tänker på detta. Smärtan i att djupt betvivla att man själv är en levande människa även om man saknar begrepp både för att förstå vad detta innebär och för att beskriva denna smärta är ofantlig. Och tecknen på denna smärta är tydliga för den som ser och förstår. Den har drivit oss att skapa en värld som väcker en allt starkare känsla hos allt fler att våra yttre bekymmer kommer att bli vår undergång. Inte minst klimatkrisen passar in i den bilden. Den hotande död vi är omedvetna om att vi känner i vårt inre projicerar vi på det yttre. Klimatkrisen framställs därför av de mest upprörda som ett centralt uttryck för mänsklighetens dödsdrift. Och i den inverterade konsekvensens namn hoppas därför de flesta att våra självskapade bekymmer skall lösas med tillämpning av ny teknologi.

Men vi förstår inte att vår yttre dödsdrift får sin kraft i våra illusioner om oss själva och vår egen sanna natur. I stället tror vi att vi aldrig vetat och förstått mer om oss själva än vad vi gör nu. Vi är ju bevars upplysta och gör därför vårt yttersta för att inviga alla i den tro om oss själva vars konsekvenser vi fruktar. Och det är här som smärtpunkten sitter. Vi har gjort oss till andliga analfabeter och lider vedervärdigt av detta i både det inre och det yttre. Men vi förstår inte vad vi själva sysslar med.

Samtidigt finns det många underbara tecken på att en vändpunkt förestår eller rättare sagt pågår. Det spirar en stark känsla av liv och människokärlek i många människor. Den får kanske famlande uttryck, men den finns. Och det fyller mig med optimism och en obändig lust att försöka så gott jag kan bidra till att stärka och utveckla denna känsla av liv och människokärlek så att den inte slås ner eller förvrängs och försvagas av all eländig propaganda som direkt och indirekt sprids om att människans egoism, dödsskräck och rädda kortsynthet är det som verkligen definierar oss människor.

Och eftersom julen onekligen närmar sig vill jag avslutningsvis gärna blanda in Jesus i mina resonemang. Inte för att jag är en kyrkans man utan bara för att det finns en mycket löftesrik och klok passus i Matteusevangeliet som handlar om en man som vill följa Jesus. Men först vill han få tillstånd att vara med på sin fars begravning. Och han får då svaret: "Följ du mig, och låt de döda begrava sina döda." Detta är onekligen en fråga för oss alla om vi behöver gå på den där begravningen. Eller om vi skall våga tro på och följa vår egen inre upplevelse av liv och människokärlek.

I. Athena – ett ungdomsläger för att utforska de stora livsfrågorna

Jag har nyligen blivit inblandad i ett fascinerande projekt. En ung tjej i min bekantskapskrets som heter Alina hade eftersökt vad marknaden erbjuder för ungdomar som är intresserade av de djupaste av livsfrågor utan att för den skull ha något intresse av att ta del av t.ex. Svenska kyrkans konfirmationsundervisning eller andra liknande samfundsrelaterade aktiviteter. Eller för den delen mera modernt sekulariserade erbjudanden på området. Och när hon inte fann något

som tilltalade henne frågade hon helt framt sin mamma om hon inte skulle kunna fixa något. Och då hörde Pia av sig till mig. Och jag blev eld och lågor.

Detta var alltså startpunkten för utvecklandet av det läger för ungdomar i åldersgruppen 13 till 16 år som vi nu har glädjen att erbjuda i Hilarionakademins regi. Hilarionakademien är en så nybildad stiftelse att den ännu inte har egen webbnärvaro, men eftersom den är relaterad till Hillesgården så finns all information om ungdomsläget [Athena på Hillesgårdens hemsida](#).

För mig är det något djupt försonande med detta ungdomsläger. För er som läst min bok *I ett annat ljus* är det ju ingen nyhet att jag tidigt upplevde saker som fick mig att bli intresserad av livets djupdimensioner, och att jag kände mig alldeles ensam i detta intresse. Ja inte bara ensam utan också satt under ständig propagandaliknande beskjutning från skolan och media med ståndpunkter som gick stick i stäv mot min egen inre upplevelse. Jag överlevde ju detta, men det blev en del inre och yttre tumult innan jag fann en livsväg som stämde med det jag på djupet visste om livet och människorna.

Nu är jag ju inte så naiv att jag överskattar min förmåga att ha något relevant att erbjuda ungdomar som kan vara i en situation som i någon utsträckning påminner om hur jag själv hade det en gång i tiden. Men jag vågar i varje fall hoppas att den där sommarveckan på Hillesgården skall utvecklas till ett ömsesidigt berikande möte mellan mig och ett antal fina ungdomar som längtar efter att få grepp om det liv som de kastats in i för inte så länge sedan.

Föga överraskande betyder detta att jag hoppas att du som läser detta nyhetsbrev omedelbart skall börja fundera över om inte något eller några av dina barn eller barnbarn skulle kunna vara intresserade av ett sådant här läger. Och skulle du själva höra till målgruppen för läget och känner att detta vill jag göra så är det bara att börja övertalningskampanjen genom att låta mamma och/eller pappa läsa informationen på [hemsidan](#).

III. Banbrytande ledarskap och Makt & Kärlek

Har du alldeles glömt bort din tidigare tänkta tanke att *Banbrytande ledarskap* borde jag gå, så kommer nu en påminnelse om att första modulen börjar 11-13 mars 2019. Det är alltså dags för en anmälan. Och har du inte alls tänkt i dessa banor tidigare så är det inte för sent att begrunda möjligheten att delta på detta unika ledarprogram. På Hillesgårdsakademins hemsida finns all relevant information [här](#).

Låt mig också påminna om vårt koncept *Makt & Kärlek*. Vi har ännu inte bestämt när nästa kurs skall gå av stapeln, men om du anmäler ditt intresse så kommer vi att höra av oss med datumförslag så fort den växande gruppen anmälda blir tillräckligt stor. All relevant information finns [här](#).